

Sygn. akt II Ka 332/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Magdaleny Intrys Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2018 roku

sprawy A. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 05 października 2017 roku sygn. akt II K 404/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1/2 część wydatków za postępowanie odwoławcze tj. w kwocie 25 zł, wydatkami w pozostałej części obciąża Skarb Państwa oraz zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty za to postępowanie.

Anna Klimas

Sygn. akt II Ka 332/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 05 października 2017r. w sprawie o sygn. akt II K 404/17 Sąd Rejonowy w Koninie oskarżonego **A. K.** uznał za winnego, tego, że w dniu 19 grudnia 2016r. około godz. 23:45 w m. S. gm. G. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki O. (...) nr rej. (...) /tablice niemieckie/ będąc w stanie nietrzeźwości -1,7 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwa 178a§1 kk i za to na podstawie art. 178a§1 kk wymierzył mu karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 42 § 2 kk i art.43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w pkt II wyroku środka karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 grudnia 2016r.

Nadto na podstawie art.43a§2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł złotych.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości na korzyść oskarżonego apelacją obrońcy oskarżonego, który zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości prowadzi do przeciwnych ustaleń, a także, iż oskarżony spożywał alkohol przed zdarzeniem,
2. brak wskazania po stronie Sądu Rejonowego w Koninie w ustalonym stanie faktycznym okoliczności spożycia alkoholu przez oskarżonego,
3. sprzeczność w ustaleniach Sądu rejonowego w Koninie, który podzieliła opinię toksykologa J. T. sporządzoną w postępowaniu przygotowawczym i przedstawioną przed sądem stosownie do wersji przedstawionej przez oskarżonego, a następnie uznaje, iż oskarżony spożył alkohol przed zdarzeniem,
4. naruszenie art. 7 kpk, poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie,
5. naruszenie art. 5 § 2 kpk, poprzez jego niezastosowanie, pomimo zaistnienia ku temu przesłanek

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I-ej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja okazała się bezzasadna, a zawarta w niej argumentacja jest całkowicie chybiona i nie zasługuje na akceptację.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424§1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy pragnie również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w Koninie w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 7 k.p.k. organy postępowania, a więc także i Sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., wtedy gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2§2 k.p.k.),

- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k.).

(vide: wyrok składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 roku, publ. OSNKW 1991/9/41).

Oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji nie mogły więc podważyć typowo polemiczne zarzuty obrońcy. Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji, nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sporządzonego zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k., Sąd I instancji przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe, a ustalenia swoje oparł na konkretnie wskazanych dowodach, które poddał logicznej i zgodnej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie.

W tej sytuacji kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania, tak więc nie ma podstaw do dyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Obrońca oskarżonego w złożonej apelacji przyznaje prymat wyjaśnieniom oskarżonego jak i członkom jego rodziny tj. P. K. i S. S., a pomija inne dowody, domagając się odmiennej niż uczynił to Sąd Rejonowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a na ich podstawie zupełnie innych ustaleń faktycznych, co jest niemożliwe.

Sąd I instancji wnikliwie i wszechstronnie rozważył bowiem wszystkie dowody, w szczególności te osobowe, tj. wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadków: G. C., M. M., u których dopatrywał się również pewnych nieścisłości oraz funkcjonariuszy policji, którzy dokonywali interwencji wobec oskarżonego.

Ocena całości zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogła pozwolić na inną niż uczynił to Sąd Rejonowy ocenę dowodów.

Wbrew bowiem twierdzeniom obrońcy, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego A. K. – odmawiając mu wiarygodności. Wyjaśnienia oskarżonego, jak słusznie wskazuje Sąd Rejonowy, sprzeczne są z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i osobowym. Co znamienne w przedmiotowej sprawie, oskarżony przyznał, iż wypił alkohol a następnie pojechał samochodem - funkcjonariuszom przybyłym na miejsce zdarzenia oraz świadkom G. C. i M. M..

Zatem zasadnie Sąd Rejonowy uznał, ustalając stan faktyczny, iż oskarżony spożywał alkohol przed zdarzeniem. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania zasadnie również Sąd Rejonowy podzielił opinię biegłego analytyka toksykologa J. T. sporządzoną w postępowaniu przygotowawczym. Wynika z niej, iż przy przyjęciu, że oskarżony spożywał alkohol przed zdarzeniem to stężenie alkoholu o godz. 23.45 powinno kształtować się w przedziale 1,7 promila do 1,9 promila.

Rację ma skarżący, iż biegły wypowiedział się, że gdyby przyjąć, że oskarżony spożył pół litra wódki, trzy piwa, likier i napój energetyzujący to mógł być to stan upojenia alkoholowego wyrażający się wynikiem około 4 promili i dla osoby sporadycznie spożywającej alkohol mógłby to być stan nieprzytomności.

Niemniej jednak skarżący stara się nie zauważać, iż wyliczenia biegłego dokonane na etapie postępowania przygotowawczego odnosiły się do wersji przedstawianej przez oskarżonego niezwłocznie po zatrzymaniu a mianowicie, iż spożywał on alkohol w ilości 2,5 litra piwa i 50 ml wódki, którą to wersję przyjął Sąd Rejonowy przy ustalaniu stanu faktycznego.

Nie można również zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd merytoryczny ustalając stan faktyczny nie zawarł jakichkolwiek ustaleń w zakresie okoliczności spożycia przez oskarżonego alkoholu. Wręcz przeciwnie, z treści uzasadnienia

wynika wprost, iż Sąd Rejonowy przyjął wersję, jakoby oskarżony spożywał alkohol przed zdarzeniem, po kłótni z żoną. Natomiast szczegółowe okoliczności spożywania alkoholu przez oskarżonego nie mają ścisłego znaczenia dla przypisania mu sprawstwa przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

W realiach niniejszej sprawy niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 5 k.p.k. Nie można bowiem stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy Sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być tylko na płaszczyźnie dochowania przez sąd granic sędziowskiej swobody ocen z art. 7 k.p.k., co zostało uczynione już powyżej.

Reasumując, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów okazała się trafna, wyczerpująca oraz właściwie i przekonująco uzasadniona. Jednocześnie zarzuty obrońcy okazały się chybione, a w konsekwencji nie mogły doprowadzić do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku.

Kierunek apelacji, co do winy obligował Sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia, także co do kary (art. 447 § 1 k.p.k.).

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się, by w niniejszej sprawie zachodziła podstawa do zmiany wyroku (art. 438 pkt. 4 k.p.k.). Pamiętać bowiem trzeba, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k.

Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd I instancji wymierzając wobec A. K. karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 15 zł każda, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskazaniem, co do ich wymiaru bacząc, aby granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone, czego dowodem jest treść pisemnych motywów wyroku. Zbędne jest zatem ich powielanie. Zauważyć jedynie należy, że Sąd miał możliwość wymierzenia oskarżonemu kary pobawienia wolności i już tylko z tego względu wymierzona kara grzywny nie może być uznana za rażąco surową.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność uchylenia bądź zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 363 § 2 kpk. oraz art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w 1/2 części tj. w kwocie 25zł oraz opłatę za to postępowanie w kwocie 300 zł.

Anna Klimas